Выходить у Львовѣ що дня (кромѣ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ôй годинѣ по полудни.

Адмiнiстрацiя: улиця Чарнецкого ч. 8.

Редакцiя: ул. Францiсканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованѣ.

Рекламацiи неопечатанѣ вôльнѣ вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Передплата у Львовѣ въ Адмiнiстрацiи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провiнцiи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року 1 зр. 20 к.
на чверть року — 60 к.
мѣсячно . — 20 к.
Поодиноке число 1 к.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . — 45 к.
Поодиноке число 3 к.

Соймъ краєвый.

(XVIII засѣданє, 4 сесiѣ, VI перiоду зъ дня 12 мая).

По вôдчитаню спису петицiй одобрено выбôръ пос. Здислава Скшиньского зъ курiѣ громадъ сѣльскихъ повѣта бжозôвского. Вôдтакъ наступило справозданє комiсiѣ адмiнiстрацiйнои о предложеню Выдѣлу краєвого въ справѣ речииця скликуваня соймôвъ краєвыхъ. Комiсiя вносила: 1. Соймъ стверджає, що неправильне скликуванє Сойму утрудняє у высокôй степени веденє порядной господарки и правильнои адмiнiстрацiѣ краєвои. 2. Соймъ взыває ц. к. правительство, щобы вôдъ теперь скликувало стало сесiю соймову що року въ однôмъ часѣ, о скôлько можна въ послѣднихъ мѣсяцяхъ року и то бодай на шѣсть до сѣмь тыжднѣвъ. 3. Соймъ поручає Выдѣлови краєвому, щобы потрѣбнѣ до тои цѣли переговоры зъ правительствомъ перевѣвъ и здавъ справу на слѣдуючôй сесiи. Внесенє се ухвалено зъ поправкою пос. кн. Чарторыйского, котрый зажадавъ, щобы въ другôй точцѣ опустити слова: „о скôлько можна въ послѣднихъ мѣсяцяхъ року“, а замѣсть слôвъ: „на 6 до 7 тыжднѣвъ“ — додати: „на 7 тыжднѣвъ“.

Дозволено Ив. Влоховичеви, властителеви реальности въ Скалатѣ, вôдкупити за 2000 зр. ґрунты, якѣ вôнъ записавъ въ 1867 року на фондацiю стiпендiйну. (Тѣ ґрунты мають бути менше вартѣ анѣжь 2000 зр.) Соймъ уповажнивъ Выдѣлъ краєвый до заключеня формального контракту въ формѣ акту нотарiяльного рôвночасно зô зложенємъ першои раты купна въ сумѣ 1000 зр.

Комiсiя громадска предложила при справозданю зъ внесеня пос. Фрухтмана проєктъ закона громадского для мѣстъ и мѣсточокъ, закономъ громадскимъ зъ 13 марта 1889 не обнятыхъ, о 108 параґрафахъ. На внесенє пос. Верещиньского вôдослано се справозданє мимо спротивленя пос. Фрухтмана до Выдѣлу краєвого для розслѣдженя.

Дозволено затягнути 22.000 зр. позычки на будову нового будынку шпитального у Вадовицяхъ. Признано 19.900 зр. для розширеня устройствъ механiчныхъ въ шпитали св. Лазаря въ Краковѣ. Признано 1.200 зр. на устроєнє огорода для проходôвъ при вôддѣлѣ божевôльныхъ шпиталю св. Лазаря въ Краковѣ. Рôвножь ухвалено ще 12.000 зр. на будову другого поверха въ шпитали св. Лазаря въ Краковѣ.

Зъ порядку дневного приступлено до справозданя комiсiи дороговои о внесеню пос. Недѣльского въ справѣ перевозу матерiялу будôвельного для дорôгъ зелѣзницями. Комiсiя вносила: Поручає ся Выдѣлови краєвому: 1) щобы якъ найскорше поробивъ вôдповѣднѣ кроки у властей, щобы въ якъ найкоротшôмъ часѣ для перевозу зелѣзницями державными камѣня та взагалѣ матерiялôвъ будôвельныхъ, якъ: дерева, цеголъ, вапна, цементу, для цѣлей дорожныхъ були примѣненѣ якъ найнизшѣ тарифы перевозовѣ; 2) щобы выстаратись у властей вôдступленє въ хосенъ выдѣлôвъ повѣтовыхъ, на стацiяхъ зелѣзничихъ, де се можливо, хочь бы за вôдповѣдною вынагородою площѣ на складъ повысшихъ матерiялôвъ. Внесенє се ухвалено.

Зъ иншихъ справъ залагоджено ще отсѣ: Петицiи громады Ниновичѣ о субвенцiю на реґуляцiю рѣки Вишнѣ и выдѣлу повѣтового въ Богородчанахъ въ справѣ реґуляцiѣ Быстрицѣ солотвиньскои и надвôрняньскои вôдступлено Выдѣлови краєв. до увзглядненя. — Надъ петицiєю мѣста Ясла о опустъ чиншу за вынаємъ податку консумцiйного перейшла Палата до порядку дневного. — Петицiю громадъ повѣта пôдгаєцкого въ справѣ надужить екзекутора податкового вôдступлено правительству до полагодженя.

Пôдъ конець засѣданя вôдчитано ще внесенє пос. Гурика въ справѣ скликаня Выдѣломъ краєвымъ анкеты для розслѣдженя причинъ емiґрацiѣ взглядно економiчнои нужды селянъ; внесенє пос. Фрухтмана въ справѣ прискореня отвореня суду окружного въ Стрыю и внесенє пос. Водзицкого въ справѣ умундурованя ученикôвъ.

Загальнѣ зборы наукового товариства им. Шевченка.

(Дальше).

Позаякъ товариство им. Шевченка обнявши друкъ рускихъ книжокъ для школъ народныхъ мусѣло розширити льокаль, закупити машину, черенки и т. д., то выдѣлъ постановивъ затягнути позычку въ высотѣ 2500 зр. на 3% въ Выдѣлѣ краєвôмъ, и позычку сю товариство буде сплачувати через три роки потручуванємъ однои третины зъ належитости за выконуванѣ друки на рахунокъ краєвого фонду.

Уступаючiй выдѣлъ звертавъ пильну бачнôсть и на фiнансовый бôкъ товариства и дру-

43)

КУМА ЖУРБА.

повѣсть

Г. СУДЕРМАНА.

(Конець).

На краю лѣса казали вôзникови станути. Обоє злѣзли зъ повоза и пѣшки пôшли дальше. Тодѣ вôнъ побачивъ, що она держить въ руцѣ якусь бѣлу пачку, котрои перше не замѣтивъ.

— Що се? — спытавъ.

— Покажу тобѣ пôзнѣйше — вôдповѣла и якось поважно усмѣхнула ся.

— Несподѣванка?

— Нѣ, памятка.

Скоро увôйшли въ лѣсъ, побачивъ межи пнями деревъ, що блестѣли червонаво, щось чорне, обвѣшане вѣнцями зъ цвѣтôвъ.

— А се що? — спытавъ и показавъ рукою.

— Якъ то, не пôзнаєшь своеѣ приятельки? — вôдповѣла. — Она хоче тебе перша повитати.

— Чорна Зоська! — кликнувъ радôстно и почавъ бѣчи наперѣдъ.

— Чекай, возьми й мене! — сказала она задыхавшись. — Забуваєшь, що вôдъ нинѣ мы не розлучимось.

Взявъ єѣ за руку и такъ прийшли передъ чорну потвору, що стояла при дорозѣ мовь на сторожи.

— Старенька, добра Зоська! — сказавъ и погладивъ рукою закопченый котелъ. А коли пôшли дальше, то що кôлька крокôвъ обзыравъ ся, такъ якъ бы єму жаль було зъ нею розлучити ся.

— Я ту стерегла єѣ добре — сказала Гальшка. — Звычайно стоить она собѣ заразъ коло мого вôкна, бо мы выратували єѣ для тебе разомъ зô спадщиною, що тобѣ належала ся по батьку.

Коли вôдтакъ выйшли на другу сторону лѣса, вôнъ показавъ два пнѣ деревъ, що стояли о якихъ двайцять крокôвъ вôдъ дороги и сказавъ:

— Ту бачивъ я тебе, якъ ты лежала въ гамаку.

— А я ту першiй разъ пересвѣдчила ся, що безъ тебе не буду могла жити—сказала Гальшка.

— А ту ось ось корчь ялôвцю — говоривъ вôнъ дальше, коли выйшли зъ лѣса — де мы... — а потôмъ наразъ крикнувъ голосно и простягнувъ руки у воздухъ.

— Що тобѣ? — спытала она зъ тревогою, выдивившись на него. Вôнъ бувъ смертельно блѣдый, а уста дрожали єму сильно.

— Нема вже єѣ! — ледви вымовивъ.

— Кого?

— Сеи... сеи... моеѣ власности.

Тамъ де колись стояли будынки фôльварочнѣ, лежала нинѣ широка рôвнина, лишь тутъ и тамъ стояли марнѣ дерева.

Не мôгъ привыкнути до такого виду, закрывъ лице руками и сильно дрожавъ на цѣлôмъ тѣлѣ.

— Не журися — просила Гальшка — батько не хотѣвъ вôдбудовувати фôльварку, доки самъ не прикажешь...

— Ходѣмъ тамъ! — сказавъ Павло.

— Не йди, прошу тебе, не йди; тамъ нема що бачити, хиба купу попелу. Пôдемо иншимъ разомъ, коли не будешь такiй зворушеный...

— А дежь я теперь свою голову зложу, де нинѣшну нôчь заночую?

— У тôй самôй комнатѣ, де прийшовъ на свѣтъ... Я казала єѣ уладити для тебе и поставити въ нѣй меблѣ твоеѣ матери. И можешь ты сказати, що ты стративъ родинный дôмъ?

Вôнъ стиснувъ єѣ руку, чуючи вдячнôсть для неѣ, а она показала єму корчь ялôвцю, що вже перше звернувъ бувъ єго увагу.

— Ходи радше тамъ, поклади голову на кертичинѣ и засвищи менѣ що. Тямишь ту хвилю?

— Якъ єѣ не тямити!

— Кôлько то вже лѣтъ тому?

— Сѣмнайцять.

— Охъ, Боже милый, и я тебе такъ здавна вже люблю, такъ довго, що вже ажь старою панною стала... Ждала я на тебе рôкъ по роцѣ! Але ты не хотѣвъ того бачити. Таки колись мусить прийти, думала я собѣ, а ты не приходивъ... Вкôнци вже й надѣѣ не мала я; думаю собѣ: годѣ менѣ єму накидати ся, видко, не хоче мене... треба менѣ вже разъ смѣло заглянути въ очи правдѣ... и зробити конець вся-

карнѣ, сего головного жерела приходôвъ. Именно дбавъ про те, щобы позицію дебіторôвъ зреалізувати и такъ управильнити дѣловодство, щобы та позиція не спиняла анѣ розвитку друкарнѣ, анѣ науковои дѣяльности товариства. Задля того выдѣлъ постановивъ роботы друкарскй выдавати лише за готôвку, а зъ дебіторами перевести умовы що до сплаты залягаючихъ належитостей. Змаганя выдѣлу въ сѣмъ напрямѣ були доволѣ успѣшнй, такъ що въ порôвнаню зъ давнѣйшими лѣтами єсть значный поступъ, и будучій выдѣлъ буде мôгъ позицію дебіторôвъ майже зовсѣмъ усунути.

Выдѣлъ бравъ участь въ торжествахъ и манифестаціяхъ народныхъ, а именно: обходивъ роковины смерти Т. Шевченка, почтивъ 25-лѣтный ювілей композиторскои дѣяльности Миколы Лисенка пôсля ухвалы остатныхъ загальныхъ зборôвъ, а 29 цвѣтня с. р. выславъ привѣтну телеграму почестному членови Олександрови Кониському въ 35-лѣтнй роковины его літературнои дѣяльности.

Пôдготовлена уступаючимъ выдѣломъ перемѣна нашого товариства въ наукове товариство имени Шевченка стрѣтила въ цѣлôй Украинѣ-Руси щиру симпатію, котра объявила ся громаднымъ зголошенемъ нашихъ людей въ члены наукового товариства, — и коли до послѣднихъ зборôвъ (у мартѣ 1892 р.) мало товариство 48 членôвъ, а на остатныхъ зборахъ принято новыхъ 5, то зъ того часу, якъ появивъ ся новый статутъ, зголосило ся до 80 членôвъ новыхъ, мѣжъ ними богато людей видныхъ въ літературѣ и наущѣ.

Коли отже выдѣлъ самъ добачує, що неодно не повело ся єму осягнути, неодного бажаня перевести, то управнює его — глядѣти спокôйно и зъ повною вѣрою въ красшу будучину нашого товариства се одно, що выдѣлови повелось розбудити широко интерес для нашого товариства, пôдготовити его наукову організацію, запевнити єму значнѣйшй матеріяльнй засобы, а тымъ самымъ и покласти пôдвалины до широкого и успѣшного розвитку та промостити до того дорогу будучому выдѣлови".

По принятю того справозданя зъ дѣяльности выдѣлу наступило справозданє касове за рôкъ 1892. Зъ того справозданя выходило, що:

П р и х о д ы въ роцѣ выносили 27.147 зр. 66 кр., а р о з х о д ы 26.775 зр. 71 кр., отже о с т а л о с я: 371 зр. 95 кр.

А к т и в ы товариства выносили зъ кôнцемъ 1892 року 28.440 зр. 92 кр., пасивы 7.433 зр. 89 кр., отже м а є т о к ъ т о в а р и с т в а 22.006 зр. 03 кр.

По вôдчитаню сего справозданя наступило справозданє касове, почôмъ проф. В. Шуревичъ поставивъ именемъ комісіѣ контрольнои внесенє, щобы уступаючому выдѣлови ухвалити абсолюторію. Зборы такъ и ухвалили.

По выборѣ нового выдѣлу и уконституованю ся трохъ секцій науковыхъ выбрано ще комісію контрольну, а вôдтакъ наступивъ вôдчитъ проф. Волод. Коцовского о „Словѣ о полку Игоревôвъ". Въ вôдчитѣ тôмъ высказавъ прелеґентъ кôлька цѣкавыхъ думокъ, а именно що епосъ сей бувъ зладженый зъ нагоды высѣля въ княжôй родинѣ, що его зладивъ очевидно чоловѣкъ, стоячій въ близькôй звязи зъ князями, дальше означивъ точно рôкъ, въ котрôмъ сей епосъ имовѣрно бувъ зладженый и наконець высказавъ здогадъ, що спѣвакъ звѣстный зъ княжихъ часôвъ на Руси пôдъ именемъ Бояна бувъ не хто иншій, лишь мабуть звѣстный зъ тыхъ часôвъ воєвода Янъ. Въ дискусіи надъ симъ вôдчитомъ забирали голосъ дръ Ом. Огоновскій, самъ прелеґентъ и пп. Копачь, Щуратъ и Макарушка. На сѣмъ закôнчено передполудневе засѣданє.

(Конець буде.)

Переглядъ політичный.

Нинѣ приѣзджає до Вѣдня въ гостину до Є. Вел. Цѣсаря вел. князь Ернестъ Людвикъ гескій и перебуде тамъ кôлька днѣвъ. Въ честь достойного гостя вôдбудуть ся два обѣды двôрскй, представленя театральнй и т. д. Вел. князь вступивъ передъ рокомъ по смерти свого батька на простолъ а теперь складає візиты монархамъ.

Въ буковиньскôмъ соймѣ мотивувавъ пос. дръ Смаль-Стоцкій свое внесенє въ справѣ розслѣдженя и выясненя вôдносинъ селяньского кредиту особового и зорґанізованя дешевого кредиту. Пос. бар. Капрі поставивъ внесенє, щобы Выдѣлъ краєвый предложивъ на найблисшôй сесіи проектъ закона робôтничого.

Köln. Ztg. доносять, що россійскій міністеръ вôйны, Ванновскій, довѣдавши ся о ухвалѣ нѣмецкого парляменту въ справѣ предложеня войскового, покликавъ заразъ до Петербурга команданта округôвъ военныхъ виленьского и козненьского, ґен. Ганецкого, и вôдбувъ зъ нимъ довгу нараду. Зъ того самого жерела доносять також дуже неимовѣрну вѣсть, що войска россійскй стоячй пôдъ командою ґенералôвъ Гурка и Ганецкого мають бути поставленй на стопѣ военнôй а погранична сторожа має бути значно скрѣплена.

Пôдчасъ повитаня князя и княгинѣ болгарскои въ Систовѣ, мавъ тамошный архимандритъ Болатовъ слѣдуючу промову до княжои пары: „Я щасливый, що можу повитати вашй королевскй высокости въ имени духовеньства цѣлого округа. Просимо всемогучого Сотворителя, щобы поблагословивъ ваше супружество потомствомъ, котре бы по вѣчнй часы засѣдало на престолѣ великихъ царѣвъ болгарскихъ на честь и славу та могучôсть нашои дорогои вôтчины". Промовѣ архимандрита приписують великє значѣнє, тымъ бôльше, що Систово належить до епархіѣ митрополита Климентія въ Тирновѣ.

Криза въ грецкôмъ кабінетѣ закôнчила ся. Трікупісъ, котрый такъ богато обѣцювавъ, не зробивъ нѣчого и мусѣвъ остаточно зробити мѣсце чоловѣкови, про котрого свѣтъ політичный доси нѣчого не знавъ. Новый президентъ міністрôвъ не належить до нѣякои партіѣ, не єсть навѣть посломъ, а прочй члены нового кабінету належать до т. зв. третои партіѣ, що стоить пôдъ проводомъ Раллього. Новый кабінетъ поставивъ собѣ за задачу сповнити всѣ зобовязаня супротив заграниць, сплаченя въ найблисшôмъ часѣ платныхъ купонôвъ, якъ найбôльшу ощаднôсть въ господарцѣ державнôй й заведенє монополю тютюнового. Якъ зъ того вже видко, мала проминувша криза свою причину въ лихихъ вôдносинахъ фінансовыхъ державы.

Новинки.

Львôвъ дня 15 мая.

— **Громадѣ Пôдбôрє**, въ повѣтѣ рогатиньскôмъ, удѣливъ Є. Вел. Цѣсарь 50 зр. запомоги на внутрѣшнє уряджене церкви.

— **Зъ Університету.** П. Теодоръ Соневицкій, родомъ зъ Бережанъ, одержавъ на Університетѣ краковскôмъ степень доктора всѣхъ наукъ лѣкарскихъ.

— **Змѣна властителѣвъ.** Фôльварокъ Ямнє, въ повѣтѣ каменецкôмъ, купивъ вôдъ п. Володислава Лодиньского п. Иванъ Пайґертъ, властитель Стрептова.

кôй тузѣ та бажанямъ, що не можуть стати ся. Такъ и дала я слово свояковн, що десять лѣтъ старавъ ся о мене. Вôнъ мене такъ часто забавлявъ, такъ зручно розвеселювавъ, що я вкôнци повѣрила... та цуръ тому всему! — (и ажъ задрожала). Ходи, поклади ся ту и засвищи що!

Вôнъ похитавъ головою и мовчки показавъ рукою на поле въ дали, де на виднокрузѣ видко було очерты трехъ самотныхъ ялиць, що до неба простягали своє галузє, мовь руки.

— Тамъ мушу пôти. Доти не буду мати спокою, доки тамъ не буду.

— Добре кажешь — замѣтила Гальшка и обоє взявшись за руки пôшли по цвитучихъ вересахъ, надъ котрыми увихались роѣ пчôлъ та сонно бренѣли.

Коли зайшли на кладовище, зъ бѣлого дому роздавъ ся голосъ дзвôнка, що звѣщавъ полудне. Гомôнъ вôдъ дзвôнка лунавъ у воздусѣ, потôмъ стало зовсѣмъ тихо, лише бренькъ комахъ розлягавъ ся у воздусѣ, мовь приглушеный спѣвъ.

Могила матери обросла густо повоємъ, дикимъ миртомъ, а въ головѣ цвила высока дѣванна, пôдносячи въ гору свою цвѣтисту корону. Межи листками повзали мурашки, а ящѣрка побѣгла у щелину середъ муравы.

Мовчки стояли обоє побôчь себе, а Павло дрожавъ, мовь листокъ на осицѣ. Жадне не мало вôдваги перебити ту святу тишину.

— Де похоронили вы батька? — спытавъ вкôнци Павло.

— Сестры твои забрали его тѣло и перевезли до Льоткаймъ — вôдповѣла Гальшка.

— Тымъ лучше — сказавъ вôнъ — черезъ цѣле своє житє жила самôтно, то нехай и по смерти спочиває сама. Але завтра и его мусимо вôдвидѣти.

— Хочешь поѣхати до сестеръ?

Заперечивъ сумно головою и потôмъ обоє зновь замовкли. Вôнъ сховавъ лице въ долоняхъ и плакавъ.

— Не плачь — казала она — тажь теперь уже кожде зъ васъ має своє гнѣздо.

А потôмъ розвязала пачку, котру доси держала въ руцѣ, розвинула чистый папѣръ, що въ него була завязана, и выняла старый зшитокъ зъ пожовклыми картками въ подертôй окладинцѣ.

— Дивись, то она тобѣ прислала и казала тебе поздоровити.

— Звѣдки ты маєшь се? — спытавъ зворушеный, бо пôзнавъ письмо матери.

— Зшитокъ сей лежавъ у старôй комодѣ, котру выратовано зъ огню; бувъ запханый межи шуфляду а задну стѣну. Тамъ спочивавъ собѣ мабуть вôдъ єѣ смерти.

Потôмъ усѣли обоє на могилѣ, поклали зшитокъ на колѣнахъ и почали разомъ читати. Теперь пригадавъ вôнъ собѣ, що того вечера, коли заставъ сестры въ городѣ зъ Ердманами, Кася згадувала про якійсь зшитокъ зъ пѣснями, що мавъ належати до матери, однакъ нѣколи не мавъ вôнъ вôдваги опытати єѣ про той зшитокъ, бо то було бы нагадало тй немилй хвилѣ.

Були тамъ списанй всякй старй пѣснѣ, загально знанй; тй були очевидно переписуванй старанно, гладко, не мазанй и не поправлюванй. Иншй зновь були помазанй, поправлюванй на рôжнй способы; тй мабуть були списуванй зъ памяти або може й сама мати ихъ укладала. Були тамъ такй пѣснѣ, котрй неразъ чувъ вôдъ Касѣ.

Читаючи тй вѣршѣ, мусѣвъ пригадати собѣ сестры и єму здало ся, що мати все знала напередъ и все передвидѣла. Заразъ пôдъ вѣршами було написане великими буквами:

Казка о Кумѣ Журбѣ.

Була разъ мати, котрôй милосердный Богъ давъ сына, але она була така бѣдна и така одинока-самôтна на свѣтѣ, що не мала нѣкого, хто бы сына єѣ подержавъ до хресту. Отже зôтхала и думала собѣ: „Дежь я найду для себе куму?" Ажъ ту одного дня смеркомъ приходить до єѣ одну женщина, сѣро убрана и въ сѣрôй хустцѣ на головѣ. Прийшла и каже: „Я буду твому сынови за хрестну маму и буду о то старати ся, щобы зъ него вийшовъ порядный чоловѣкъ и щобы не давъ тобѣ померти зъ голоду. Але за те мусишь менѣ даровати его душу".

Тодѣ мати затремтѣла и пытає:

— Хто ты?

— Я Кума Журба — вôдповѣла сѣра женщина.

И мати заплакала, але що терпѣла голодъ великій, то дарувала єй душу сына и за те мала теперь куму, а сынъ хрестну маму.

Росте єѣ сынъ, росте и працює тяжко на кусень хлѣба для неѣ. Але що не мавъ душѣ, то не мавъ и приємности зъ працѣ; не мавъ також нѣ молодости, нѣ радости и неразъ

— **Стяганє срѣбныхъ грошей.** Срѣбнѝ двоґульдены и четвертьґульдены будуть ходити ще лишь до 31 с. м. а вôдтакъ стратять вже свою вартôсть при приватныхъ уплатахъ, однакожь публичнѝ касы и уряды будуть ще принимати або вымѣнювати тѝ грошѣ ажь до 31 липня. Дотеперѣшнѝ мѣдянѝ монеты, штуки по 4 кр. разомъ, будуть все ще курсувати лишь въ мѣру того, якъ будуть пускати ся въ курсъ новѝ бронзовѝ монеты, сотики, будуть стягати ся и чотирокрейцаровѝ монеты и небудуть вже пускати ся въ курсъ. При сѣй нагодѣ скажемо и кôлька словъ въ вôдповѣди фейлетоністу „Дѣла“, котрый побоює ся, що руска назва на новѝ бронзовѝ грошѣ, „сотикъ“ не прийме ся. Оно певно, що не прийме ся, коли не буде ся єго ширити. Нѣмецку назву „гелєръ“ будуть нашѝ люде певно дуже перекручувати не лишь — якъ припускає фейлєтоністъ „Дѣла“ — на галяръ, гараль, гарѣлька, галѣрка, але ще и всюды надъ Днѣстромъ на „ґаляръ“, де люде готовѝ ще думати, що ся назва стоить въ якôйсь звязи въ ґалярами — суднами, що ходять по Днѣстрѣ. По нашôй думцѣ назва „сотикъ“ єсть о стôлько лѣпша вôдъ всѣхъ иншихъ, що служить не лишь за саму назву, але и означає вартôсть монеты въ вôдношеню єѣ до одиницѣ (короны) новои валюты и подѣлъ короны на єѣ части, дає отже кождому необразованому чоловѣкови легкій способъ познакомити ся зъ численємъ новыхъ грошей. Назва „грôшь“ єсть невôдповѣдна, бо означає въ многôмъ числѣ „грошѣ“ зовсѣмъ що иншого, а „шагъ“ єсть така зовсѣмъ не понятна нашому народови; можна бы навѣть спорити, чи треба казати „шагъ“ чи „шахъ“ — се послѣдне слово вказувало бы скорше на турецко татарске походженє слова.

— **Пригода на зелѣзници.** Въ ночи зъ суботы на недѣлю наѣхавъ поѣздъ особовый на поѣздъ тягаровый догнавши его пôдъ Хировомъ и розбивъ послѣдный ваґонъ поѣзду товарового. Кромѣ однои жѣнки, що ѣхала третою клясою, котру легко потовкло, не ушкодило нѣкого анѣ зъ подорожныхъ анѣ зъ службы зелѣзничои.

— **Село Подгайчики** коло Рудокъ навѣстивъ другій огонь. Згорѣло 62 будынкôвъ, власнôсть 28 господарѣвъ; шкода выносить около 15.000 зр. Причиною пожару було лишенє дѣтей безъ нагляду, котрыхъ родичѣ були въ поли при садженю бараболь.

— **Носатина.** Въ Корничи коло Коломыи выбухла передъ кôлькома мѣсяцями въ дворскôй стайни Стеф. Криштофовича носатина. Въ сѣмъ часѣ приказавъ ветеринаръ повѣтовый Воливьскій, зъ порученя коломыйского старости, розстрѣляти 25 коней. Коли мимо того пошесть ширила ся дальше, выслало Намѣстництво комісію, зложену зъ професора ветеринаріи дра Шпільмана и ветеринаря повѣтового Лявґаваа и тѝ казали дня 6 мая розстрѣляти прочихъ 26 навѣщеныхъ носатиною коней.

— **Незвычайный покупъ на книжку.** Товариство Macierz polska выдало ще тому кôлька лѣтъ поему Мицкевича „Панъ Тадей“ и за ту обеемисту книжку, котра складає ся зъ 18½ аркуша друку, назначило цѣну лише 10 кр. Се мало такій вôдрадный вплывъ, що донинѣ розôйшлось майже 50.000 примѣрникôвъ сеи книжки. Давъ бы Богъ, щобы и мы колись могли такъ дешево продавати творы нашихъ письменникôвъ, отъ хочь бы Шевченка.

— **Зъ Тростянця въ Брôдщинѣ** пишуть намъ: У громадахъ Тростянци и Ратищахъ крали злодѣѣ вже зъ давна, що имъ пôдъ руки попало. Господарѣ мали страху и шкоды не мало. Довгій часъ годѣ було вôднайти тыхъ майстрôвъ вôдъ чужихъ замкôвъ, ажь жандармъ п. С. Ґржабала зловивъ ихъ зъ початкомъ сего мѣсяця. Головнѝ майстры злодѣѣ то Йосифъ Солтисъ зъ Беримôвки, Бартко Сивакъ зъ Бѣлокерницѣ и Микола Поворозникъ зъ Тростянця. Выслѣджено такожь и ихъ спôльникôвъ. Хто бувавъ на селѣ, той знає, що то значить позбути ся зъ села такого громадянина, ласого на чуже добро. Тому то цѣла громада дуже вдячна и п. Ґржабалѣ и всѣй жандармеріи, за те, що помогли выкурити зъ нашихъ сторôнъ тыхъ трехъ пташкôвъ. *Ив. Ол.*

— **Товариство для выробу ризъ церковныхъ** въ Самборѣ. Тому що въ Самборѣ мешкає стало значне число незаможныхъ вдовиць и сиротъ по священикахъ, то Русины тамошнѝ думали вже вôдъ довшого часу надъ тымъ, якъ бы улучшити станъ ихъ матеріяльный. Сими днями завязавъ ся въ Самборѣ комітетъ, котрый постановивъ заснувати товариство для выробу одежѣ церковнои, щобы дати передовсѣмъ вдовицямъ и сиротамъ можнôсть хосенного заробку, а коли товариство буде мати бôльшѝ доходы, то буде удѣляти запомоги тымъ дѣвчатамъ, котрѝ бы хотѣли въ бôльшихъ мѣстахъ вывчити ся добре кравецтва дамского, и стіпендіѣ для дѣвчатъ, що учать ся въ семинаріи учительскôй. Комітетъ увôйшовъ въ переговоры зъ першорядными фірмами въ Ліонѣ, у Вѣдни та въ Монаховѣ и буде закуповувати лише матеріѣ чисто-шовковѝ. А выробы свои буде товариство продавати не тôлько въ Галичинѣ та Буковинѣ, але и въ Угорщинѣ. Щобы товариство стануло вôдъ разу на певнôмъ грунтѣ, потребує мати до розпорядимости бôльшій капіталъ. Комітетъ числить на патріотизмъ рускои публики, котра певно пôдопре таку красну цѣль и численно приступить до того товариства. Пôсля проєкту выносити буде одинъ удѣлъ 10 коронъ, а вписове 1 корону. Порука буде ограничена, бо кождый членъ ручить лише своимъ удѣломъ и ще разъ такою сумою, якъ удѣлъ. Першѝ загальнѝ зборы въ цѣли уконституованя товариства вôдбудуть ся при кôнци мая, а комітетъ повѣдомить публику о тôмъ часописями.

— **Въ зимовôмъ цирку** въ Лізбонѣ стала ся недавно страшна пригода. Максъ Гімме, переможець звѣрôвъ, пописувавъ ся своими пяти львами. Цѣле представленє пошло гладко, але коли Гімме выходивъ уже зъ клѣтки, львиця Неллі кинула ся на него. Зачала ся страшна борба, котра тягла ся цѣлыхъ десять мінутъ въ очахъ публики, остовпѣлои зô страху. Гімме вырвавъ языкъ львицѣ зъ рота, але она тымъ сильнѣйше вбила кôгтѣ въ єго тѣло. Вкôнци оденъ весельчакъ застрѣливъ львицю. Падаючи потягнула она за собою Гіммого и єго ледви живого выдобули зпôдъ неи. Дуже вôдважнымъ показавъ ся въ тôй хвили єго помôчникъ Поасонъ, котрый пôдчасъ тои борбы увôйшовъ до клѣтки и не давъ прочимъ чотиремъ львамъ вмѣшати ся до борбы.

Господарство, промыслъ и торговля

— **Станъ воздуха** за минувшѝ добы числячи вôдъ 12 год. въ полуд. дня 13 мая до 12 год. въ полудне дня 15 с. м.: середна теплота була + 13·6° Ц., найвысша + 18·4° Ц. (въ суботу по полудни), найнизша + 7·5° Ц. въ ночи. Барометеръ иде въ гору (764). Вѣтеръ буде всхôдный, слабый, теплота пôднесе ся до + 12·0° Ц., небо буде легко захмарене, хвилевый малый дощь, впрочôмъ погода.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Атины 15 мая. Новый кабінетъ уконституувавъ ся въ той способъ, що Сотіропульосъ обнявъ президію и фінансы, Раллі справы внутрѣшнѝ, Контославльосъ справы заграничнѝ, полковникъ Корпа вôйну.

Бѣлградъ 15 мая. Урядова ґазета оголосила спенсіонованє бувшого міністра вôйны Богичевича, полковника Косту Милетича, міністра Авакумовича, Стояновича и Алковича та вôдзначенє кôлькохъ стабовыхъ и старшихъ офіцерôвъ якъ такожь подофіцирôвъ кор. Александра.

Мадридъ 15 мая. Парляментъ ухваливъ 232 голосами противъ 7 вôдроченє выборôвъ муніціпальныхъ. Въ наслѣдокъ того настало въ Кордовѣ, Сараґоссѣ, Барцельонѣ и Валенціи велике заворушенє. Сконцентровано всю жандармерію.

Парижь 15 мая. Пôдчасъ обѣду у міністра фінансôвъ, урвало ся зеркало и спадаючи, ранило въ голову президента сенату Шальмель-Лякура.

Тирнова 15 мая. Вôдбуло ся тутъ торжественне богослуженє, на котрôмъ явили ся князь зъ княгинею. Княжôй парѣ роблено всюды великѝ оваціи. Вечеромъ вôдбувъ ся походъ зъ смолоскипами. Мѣсто переповнене людьми.

За редакцію вôдповѣдає Адамъ Креховецкій.

дививъ ся на матѣрь дорѣкаючими очима такъ, якъ бы хотѣвъ єѣ спытати:

— Мамо, що стало ся зъ моєю душею?

Отже мати засмутила ся и пôшла въ свѣтъ шукати єго душѣ.

Пытала звѣздъ на небѣ: Може бы вы дали мому сынови душу?

Але звѣзды вôдповѣдали: На те вôнъ за низькій, за будденный.

И пытала цвѣтôвъ на луцѣ: Може бы вы дали мому сынови душу?

Але они вôдповѣдали: На те вôнъ за поганый.

И пытала птиць на деревахъ о те саме, а они казали: На те вôнъ за сумный.

И благала деревъ высокихъ, а они вôдповѣдали ѣй: На те вôнъ за покôрный.

И пытала мудрыхъ вужѣвъ, чи не позычили бы они єѣ сынови душѣ, а вужѣ вôдповѣдали ѣй: На те вôнъ за дурный.

Тай такъ иде она дальше своєю дорогою и плаче жалôбно. Иде, иде, ажь стрѣчає въ лѣсѣ царѣвну зъ великою дружиною.

Побачивши заплакану матѣрь, царѣвна злѣзла зъ коня и забрала єѣ до свого замку, що бувъ збудованый зô щирого золота и дорогихъ каменѣвъ.

Тамъ спытала єѣ: Скажи менѣ, чому ты плачешь?

А мати почала нарѣкати передъ царѣвною на свою недолю, казала, що не може въ нѣкого выблагати душѣ для сына, що не може дати єму нѣ радости нѣ молодости.

Тодѣ царѣвна сказала: — Я не можу дивити ся на того, що плаче. Знаєшь що? Я дамь єму свою душу.

Тодѣ мати впала передъ нею на колѣна и цѣлувала руки єѣ.

— Але — каже царѣвна — я того не зроблю такъ добровôльно, перше мусить вôнъ мене о те попросити.

Отже мати пôшла зъ нею до сына, але Кума Журба овинула голову єго своимъ сѣрымъ серпанкомъ такъ дбало, що зпоза него не мôгъ нѣчого бачити, тожь не побачивъ и царѣвны.

И мати просила: — Дорога Кумо Журбо, пусти вже єго разъ на волю.

Але Кума Журба усмѣхнула ся лише — а хто видѣвъ єѣ усмѣхъ, той все мусѣвъ плакати — и сказала: Самъ вôнъ мусить высвободити ся.

— Якъ-жежь має вôнъ то зробити? — пытає мати.

— Мусить менѣ посвятити все, що єму дороге — сказала Кума Журба.

Тодѣ зажурила ся дуже мати, поклала ся и вмерла. А царѣвна и до нинѣшного дня жде на того сына....

— Мамо, мамо! — зойкнувъ Павло и поваливъ ся на могилу.

— Ходи — сказала Гальшка, здержуючи сльозы, и поклала єму руку на плече. — Дай спокôй матери, нехай уже теперь має вѣчный спокôй, а намъ уже нѣчого злого не може зробити та твоя страшна Кума Журба!...

Переклавъ Осипъ Маковей.

ИНСЕРАТЫ.

Зъ друкарнѣ В. Ловиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.